

از منابع آلمانی
برگردان : داؤد اسعد

آسترلیا در آستانه خروج از افغانستان

زمانی که باراک اوباما رئیس جمهور ایالات متحده آمریکا، به حیث برنده جایزه نوبل صلح شناسائی شد، یک ماه قبل درین باره می اندیشید که چگونه میتواند گسترش و تشدید جنگ در افغانستان را وسیله شود. وی تبصره هایی را در زمینه انتخابات پر جنجال رئیس جمهور افغانستان همراهی میکرد، واما دیگران تصامیم مشخص اتخاذ میکردند. امروز حکومت آسترلیا اعلام داشت که در نظر دارد در "یک مقطع معین و ممکن زمانی" نیرو های خویش را ازین کشور بلا کشیده برگشت دهد.

وزیر دفاع آسترلیا جان فالکنر به رادیوی (ای بی سی) اظهار داشت که وی مسأله شرکت بعدی اردوی آسترلیا در عملیات افغانستان را که در حال حاضر شامل ۱۵۰۰ سرباز میباشد و بطور عموم در ولایت مرکزی ارزگان مستقر است، بررسی نموده و میتواند آنرا بطور مؤثر و عاجل به انجام نزدیک سازد. اینکه این اعلام، کدام اعلام نمایشی نیست در آن متباز میگردد که فالکنر در عین زمان خاطر نشان ساخت که این ابراز نظر با خواسته های فرمانده ایالات متحده وناتو در افغانستان استینلی مک کرایستال در تضاد کامل قرار دارد. مک کرایستال در ماه سپتامبر در واقعیت یک وظیفه وجدانی رابجا آورد و طی آن افشا کرد که بدون اعزام قطعات وسیعی که از جانب وی تقاضا برده شده، حتی یک سال دیگر هم حکومت دست نشانده ایالات متحده آمریکا نمیتواند به موجودیت خود ادامه دهد. به همین منظور آسترلیا در ماه اپریل قطعاتش رابا ۴۵۰ سرباز دیگر افزایش بخشید. و در ماه جولای باز هم نخست وزیر آسترلیا کیوین روود تأکید کرد که سهم کشورش در عملیات افغانستان چون "صخره استوار" مصئون است. اما در آسترلیا نیز ایده تأمین آرامش در افغانستان از طریق جنگ با دستاورد های دموکراسی غربی و همچنان بم های امریکائی و اروپائی، از محبوبیت شایانی برخوردار نیست.

همچنان مقاومت های شدیدی علیه مأموریت جنگی قریب به ۳۰۰۰ سرباز ایتالیائی در بیرون از حلقات طرفداران بیرلسکونی وجود دارد. قانون اساسی ایتالیا به گونه قانون اساسی آلمان

مأموریت های جنگی را در خارج از قلمرو کشور شان مجاز نمیدانند و به تعداد ایتالیائی هائیکه به دروغ اعتقاد ندارند و جنگ افغانستان را یک مأموریت صلح نمیدانند، افزوده می شود. فقط چند روز قبل روزنامه انگلیسی " تایمز " افشا کرد که قطعات ایتالیائی در افغانستان به طالبان پول "حق السکوت" می پردازند تا بدینوسیله از حملات مصئون بمانند. همچنان در میان سائر قطعات ناتو این مطلب، پراتیک رائج است. این واقعیت زمانی افشا شد که قطعات فرانسوی جاگزین ایتالیائی ها شدند و فرانسوی ها در جریان این پراتیک گذاشته نشدند. آنچه که ممکن مأموریت جنگی ایتالیائی هارا به ظاهر مؤثر اشاعه میکرد. هنگامیکه پول "حق السکوت" به طالبان پرداخته نشد، آنان سربازان فرانسوی را مورد حمله قرار دادند. جبهه د فاع از جنگ افروزان و طرفداران مأموریت جنگی در افغانستان به این ترتیب متزلزل گردید. در ایالات متحده امریکا نظر به همه پرسی های اخیر ۵۹ در صد مردم در ضدیت با جنگ قرار دارند. هالند اخراج نیروهایش را از افغانستان در سال ۲۰۱۰ اعلام داشته و باز هم چرخشی در جهت مخالف از جانب رهبری کشور استرلیا. ولی پیام آور صلح باراک اوباما هنوز هم در خفا درین مورد می اندیشد که چگونه میتواند برنده جنگ در افغانستان (و پاکستان) باشد و یا اینکه وی در پهلوی افزایش انجام شده ولی تا هنوز محرم قطعات امکانات دیگری را هم براه انداخته میتواند- گاهی هم در مورد افزایش نیروهای ایالات متحده امریکا از ۶۵۰۰۰ به ۱۰۰۰۰۰ سرباز صحبت میشود. طبعاً وی خواستار اینست تا سائر همدستانش در ناتو با وی سهیم گردند. از جمله نخست وزیر بریتانیا گوردن براون بحیث وفادار مستمر سهم "کاملاً بزرگ" را در زمینه اعزام ۳۵۰ سرباز بخاطر افزایش نیروهای آن کشور اعلام داشت- آنها هم در صورتی که سائر همدستان ناتو ازین نمونه پیروی کنند. در آینده نزدیک پارلمان جدید آلمان نیز به این امر عطف توجه خواهد کرد. آنچه تا حال از حلقات اتحادیه دموکراتان مسیحی، اتحادیه سوسیال مسیحی و حزب دموکراتان آزاد آلمان شنیده میشود، اینست که جواب رد جدی درین مورد وجود نخواهد داشت.

درین زمینه نه تنها پیشبرد جنگ نه، بل بخصوص مضحکه انتخابات که هم اکنون بخاطر انتخاب رئیس جمهور جدید وارد دور دوم گردیده تا طرح های نامعقول "سیستم دموکراتیک" را نظریه نسخه های غربی در افغانستان پیاده کند، هیچگونه مطابقتی با واقعیت های این کشور ندارد. دوماه مکمل کمیسیون مستقل انتخابات ضرورت داشت تا مشخص سازد که صدها هزار رأی شمرده نشوند، زیرا شمارش این آرا فیصدی آرای کرزی را زیر ۵۰ درصد کاهش داد، که بالاخره

منتج به دور دوم انتخابات به تاریخ ۷ نوامبر سال روان گردید و همین اکنون بخاطر آمد، آمد زمستان و عدم کفایت ارگان های کنترولی به شیوه سازمان یافته تطبیق آن بطور عادی مشکل بنظر میرسد.

حتی فعالیت های اغواگرانه اپارات منظم رئیس جمهور کرزی، انتخابات دور دوم را چنان مغشوش خواهد ساخت که در دور اول نیز شاهد آن بودیم. اینکه دموکراسی به شیوه پذیرش غربی آن در یک کشور دارای سیستم گسترش یافته دموکراسی قومی صرفاً یک تابلوی موهوم و یک نمایش مضحک بخاطر اغوای مردم در دول جنگ افروز جهان باقی خواهد ماند، یک واقعیت است. در کنفرانس مطبوعاتی ایکه در کابل بخاطر اعلام دور دوم انتخابات تدویر شده بود در پهلوی کرزی فقط نماینده خاص ملل متحد کای ایدی و سناتور ایالات متحده جان کرری شرکت داشتند و کرزی را بدون حد حصر مورد تمجید قرار دادند- اینست ثبوت روشن برای آنکه کدام حلقاتی بیشتر از دیگران به این نمایش ضرورت دارند و کارگردان اصلی نمایشنامه باراک اوبامارئیس جمهور ایالات متحده امریکا در واشنگتن خیلی خوشنود و راضی بنظر میرسید و از " گام پراهمیتی بخاطر دموکراسی و صلح در منطقه " یادآوری کرد.

اوباما گفت: " ما از برگزاری دور دوم انتخابات و انتخاب نهائی رئیس جمهور افغانستان خوشنود هستیم."

به قول مشهور آنانیکه در منجلا ب غرق شدن دست و پا میزنند، گاهگاهی کوچکتین روزنه برای شان در های بزرگ مؤفقیت ملکوتی است.